

nok ikke mindre mine Meningsfæller — uklar, at vi have havt Leilighed til at forlange en Opsættelse af Behandlingen, dersom vi havde begjært det ved Mødets Begyndelse, men efter den Erfaring, vi have havt fra tidligere Leiligheder, om hvor meget Hensyn der af Flertallet tages til vore Ønsker, fandt vi det fuldstændig unyttigt her at gjøre et saadant Skridt. Naar den høitærede Formand omtalte mit Referat af den ærede Ordførers Udtalelse Spalte 1501, beklager jeg meget, dersom jeg skulde være kommet til at sige Noget, som ikke staar i Tiden. Da jeg har staaet med Tiden i Haanden, kan min Hensigt selvfølgerlig kun have været at læse op deraf, men jeg skal gjøre den høitærede Formand og Thinget opmærksom paa, at det, jeg pointerede, og som jeg brød mig om at pointere, var slet ikke den Ytring, som den høitærede Formand nævnte, men det, jeg pointerede som afgjørende, var, at den ærede Ordfører sagde, at han ganske vist ikke havde nogen Tro til, at det vilde ske, nemlig at han skulde komme til at forandre sin Overbevisning. Det er det, der var det Afgjørende. — Diskussionen om Riddelen skal jeg selvfølgerlig ikke fortsætte, jeg beder den høitærede Formand være overbevist om, at jeg ligesaa lidt har villet fornærme Finantsloven og Folkethinget, som den høie Regjering.

Formanden (Berg): Det, der for mig var det Afgjørende i Citatet af Rigsdagstidenden, var naturligvis Ordet „muligvis“, fordi det, som det ærede Medlem vil forstaa, indeholder en Insinuation, naar man siger, at et Medlem „muligvis“ vil følge sin Overbevisning. Det glæder mig forøvrigt at høre, at det ærede Medlem ved at indsyde dette Ord ikke har tænkt paa at tillægge det en fornærmende Betydning.

Bluhme: Jeg kan slutte mig til de Ord, der falder fra den sidste ærede Taler, naar han yttrede Ønske om, at han havde havt Leilighed til længere at tænke over det foreliggende Forslag. Jeg har havt endnu mindre Tid dertil, idet jeg først har set det i Dag ved min Tilbagekomst fra Sjælland, som fandt Sted Kl. 11, og jeg skal ganske vist indrømme, at der er forfælskelige Udtryk i det foreliggende Forslag, som

jeg, idet jeg slutter mig til Tanken i Forslaget, dog kunde have ønsket forandrede, men det er jo saa, at naar Adressen nu er fremlagt, som den foreligger, vil det være meget vanskeligt at komme til en Forandring af de enkelte Sætninger og Ord, som kunde støde maaste mange Forfælskelige. Naar man iøvrigt mener, at Adressen udtrykker en Tanke, man kan gaa ind paa, mener jeg, at man maa faavel paa den ene som paa den anden Side kunne give den sin Tilslutning. Jeg skal indrømme Rigtigheden af, hvad der blev fremhævet, at f. Ex. Ordet Broderkrig er et uheldigt Udtryk, men der er naturligvis Ingen, der kan mene, at her er ment, at det virkelig skulde komme til Krig; thi det vil jeg ubetinget indrømme det ministerielle Parti — det er min Overbevisning — at selv om det gaar hen og ødelægger Forfatningen fuldstændig og forvansker Grundlovens Bud, kommer der ingen Broderkrig her; det tror jeg ikke paa. Vort Folk er for taalmodigt dertil, dets Karakter er udviklet i Overensstemmelse med den Jordbund, det maa bearbejde, det Klima, det lever under. Som Vestenvinden farer hen over deres Marker om Sommeren, og Østenvinden knuger dem om Foraaret, holde de ud, og dyrke deres Marker og tro og haabe Maaret ud og som Sømand og Fisterer have de et værre Hav at kæmpe med end andre i den Henseende gunstigere stillede Nationer i Europa, imen de vedblive dog at kæmpe og at haabe paa Fremtiden. Saaledes vil det ogsaa gaa her. Folket vil aldrig give sit Samtykke til Noget, der i mindste Maade kan ødelægge Forfatningen, men at det skulde gribe til Vaaben, det tror jeg ikke paa. Det vil holde ud i sitter Tillid til, at hvad der er Ret, hvad der er Folkets Ret, det vil nok alligevel komme til sin Ret, og det er i Tro paa, at det Sted, hvor Folket bedst kan gaa hen og søge Værn for sin forfatningsmæssige Ret, er hos Kongen, det er i Tro derpaa, at denne Adresse foreligger. Den sidste ærede Taler fremhævede ogsaa, at blandt de Ting, som han havde mod Adressen, var det, at der var Tale om, at man rettede et alvorligt Ord opad, og han henviste til den Videnskab, som hersker i den Del af Pressen som repræsenterer Flertallet. Jeg vil dertil svare: et alvorligt Ord er det netop, vi her skulle rette opad, thi vi have ikke noget